

РЕШЕНИЕ

№ 1503

гр. София, 05.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 21.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4881** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК, вр. чл. 172, ал. 4 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на Б. П. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес - [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Г”, ап. 77, срещу Заповед № АБ 590 / 26. 03. 2012 г. на зам. началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК].

Жалбоподателя твърди, че оспорения на административен акт, е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди, че не е управлявал автомобила и заповедта била издадена без правно основание, освен това за същото нарушение имал издадено наказателно постановление. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения акт.

Ответникът – началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Акт за установяване на административно нарушение бл. № 340631 / 18. 03. 2012 г. (№ АБ 590), е констатирано че на 18. 03. 2012 г. около 04.40 часа жалбоподателя П., управлява лек автомобил Б. с ДК [рег.номер на МПС] в

[населено място] по ж.к. Л. и пред [жилищен адрес] като отказал да бъде изпробван с техническо средство „Алкомер” модел 931, с № 0145368. На водача издаден талон за медицинско изследване, като същия отказва да даде кръв за алкохолна проба.

След извършена справка, зам. началника на отдел „Пътна полиция” при СДВР, е издал оспорената Заповед № АБ 590 / 26. 03. 2012 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП - временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорената заповед, е връчена на 17. 04. 2012 г., а жалбата е подадена на 02. 05. 2012 г., поради което съдът намира (01. май е официален празник), че се обжалва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – зам. началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, на който са делегирани правомощия за това – видно от приложената по делото Заповед № Из-1393 / 09. 08. 2007 г. (стр. 11) на министъра на вътрешните работи. Видно от удостоверение № 25382 / 24. 11. 2011 г. (стр. 27) на началник отдел „Човешки ресурси” на СДВР, подписалия заповедта И. П., е назначен за зам. началник Отдел „Пътна полиция” при СДВР със Заповед № 5617 / 30. 05. 2011 г. на министъра на вътрешните работи, която длъжност продължава да изпълнява.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в разпоредбата съществени реквизити и същата е мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване.

При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, е установено по надлежен ред управление на МПС и концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух или алтернативната хипотеза, когато водача откаже да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване.

Нарушението на водача в конкретния случай е констатирано със съставен акт за административно нарушение от компетентното длъжностно лице, видно от Заповед № Из-1687 / 02. 07. 2010 г. на министъра на вътрешните работи (стр. 29), както и Заповед № 123 / 22. 02. 2012 г. на директора на СДВР, съгласно която К. Н. М. е определен като служител от 09 РУП СДВР, който да съставя АУАН по ЗДвП (стр. 30-31).

На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат

доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не беше оборена материалната доказателствена сила на акта.

В конкретния случай със съставения АУАН е установено, че лицето лъха на алкохол, но отказва да бъде изпробвано с техническо средство, като освен това въпреки връчения, при отказ да го получи надлежно удостоверено с подпис на един свидетел, талон за медицинско изследване, П. отказал да даде кръв и за алкохолна проба.

По делото е разпитана като свидетелка М. М. Т., която заявява, че тя е управлявала автомобила на 18. 03. 2012 г., а не жалбоподателя П..

Съдът обаче не кредитира показанията на свидетелката Т., тъй като по делото освен това са разпитани като свидетели актосъставителя К. М. и Г. В., които категорично заявяват, че жалбоподателя П. е управлявал автомобила, който не е спрял на подадените му звукови и светлинни сигнали и спрял едва когато стигнал до блока, в който живеел. Водача бил именно Б. П., който бил сам в автомобила, а пред входа на блока го чакала една жена.

В същото време, показанията на свидетелите М. и В. се потвърждават и от представената (стр. 37) по делото докладна записка от 18. 03. 2012 г., в която изрично се посочва, че водача Б. П. е бил във видимо нетрезво състояние, като същия отказал да бъде изпробван с техническо средство.

При тези данни съдът счита за неоснователни посочените в жалбата доводи, че Б. П. не е управлявал автомобила, тъй като същите се опровергават от горепосочените писмени и гласни доказателства.

В случая, съдът счита, че са налице материално-правните предпоставки визиращи в нормата на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, следователно не е допуснато нарушение на материалния закон при постановяване на заповедта. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на деца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание, по аргумент от чл. 13 от ЗАНН. Именно затова тя се прилага под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 6 месеца”. При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на нормативноопределения срок, ПАМ следва да се счита за отпаднала, с оглед настъпилото прекратително условие, с което е обвързано действието ѝ. При това положение, издаването на наказателно постановление не дублира отговорността, както твърди жалбоподателя, но в същото време за него е налице правен интерес от оспорването на заповедта, тъй като съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

По изложените съображения съдът намира оспорването за неоснователно и като такова следва да го отхвърли. Индивидуалният административен акт, като законосъобразен, следва да бъде оставен в сила.

По делото се направи искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, което съда с оглед изхода на спора намира за основателно, в размер определен съобразно разпоредбите на чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. П. П., срещу Заповед № АБ 590 / 26. 03. 2012 г. на зам. началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК].

ОСЪЖДА Б. П. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Г”, ап. 77, да заплати на отдел „Пътна полиция” – СДВР, юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: